

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu : **W. N.**, bývajúci v P., občan P. R., v dovolacom konaní zastúpený JUDr. A. K., advokátkou Advokátskej kancelárie so sídlom v P., proti žalovanej : **V. Z. P., A.**, M., IČO: X., vo veci týkajúcej sa pobočky v P. B., **o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch**, ktorá vec sa viedla na Okresnom súde Považskej Bystrici pod sp.zn. 6 C 129/2004, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 19. septembra 2007 sp.zn. 5 Co 193/2007, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 19. septembra 2007 sp.zn. 5 Co 193/2007, vo výroku, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalovanej bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 62 435,-- Sk do 15 dní od právoplatnosti rozsudku a vo výrokoch o trovách konania a o povinnosti zaplatiť súdny poplatok, **z r u š u j e** a vec v rozsahu zrušenia vracia Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Žalobou podanou na súde 27. mája 2004, spresnenou v priebehu konania, žalobca sa domáhal na žalovanej splnenia povinnosti nahradiť škodu 28 723,-- Sk a zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 220 000,-- Sk. Žalobu v časti týkajúcej sa sumy 1 277,-- Sk vzal späť.

Okresný súd Považská Bystrica (súd prvého stupňa) rozsudkom z 23. apríla 2007 č.k. 6 C 129/2004-187 žalobu v časti o splnenie povinnosti zaplatiť náhradu škody vo výške 28 723,-- Sk a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 220 000,-- Sk zamietol a konanie v časti o zaplatenie 1 277,-- Sk zastavil. Žalovanej nepriznal náhradu trov konania.

Súd prvého stupňa vychádzal z toho, že žalobca, ktorý je občanom P. R. trvale žijúcim na území Slovenskej republiky, nepreukázal, že by nezákonným rozhodnutím žalovanej bolo ohrozené jeho zdravie, občianska česť a ľudská dôstojnosť. Nezákonné rozhodnutie žalovanej, ktorým sa bezdôvodne domáhala úhrady poistného, bolo doručované žalobcovi do vlastných rúk, takže vec nebola nijako medializovaná. Žalobca nepreukázal ani to, že by nesprávne rozhodnutie žalovanej zhoršilo jeho zdravotný stav. Žalovaná hneď po tom, ako zistila nesprávnosť svojho rozhodnutia, urobila všetky kroky, aby došlo k zastaveniu exekúcie a uhradila žalobcovi aj trovy konania na základe rozhodnutia súdu. Pokiaľ sa žalobca domáhal aj náhrady škody spočívajúcej v tom, že mal náklady so zaobstaraním podkladov na preukázanie neopodstatnenosti požiadaviek žalovanej na zaplatenie poistného, ustálil, že žalobcom takto vymedzený skutkový stav nemôže byť podriadený pod ustanovenie § 420 Občianskeho zákonníka, ale jedine pod ustanovenia špeciálneho predpisu, zákona č. 58/69 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo nesprávnym úradným postupom, platného v čase vzniku tvrdenej škody, podľa ktorého predpisu si žalobca ale musí nárok na jej náhradu uplatniť najskôr u príslušného ústredného orgánu.

Krajský súd v Trenčíne (odvolací súd), konajúci o odvolaní žalobcu, rozsudkom z 19. septembra 2007 sp.zn. 5 Co 193/2007 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 62 435,-- Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej napadnutej časti rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania a na účet súdu súdny poplatok. Výrokom svojho rozsudku opravil v záhlaví rozsudku súdu prvého stupňa označenie žalovanej tak, že ňou je V. Z. P., A., B., IČO: X.. Na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že konaním žalovanej došlo k zásahu do práva žalovaného na ochranu jeho osobnosti. Z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa mal preukázané, že žalovaná vydala platobné výmery, na základe ktorých sa viedlo exekučné konanie, v priebehu ktorého sa ale preukázalo, že predmetné platobné výmery sú nezákonné, pretože poistenie za občanov P. R., žijúcich na území Slovenskej republiky, uhrádza v rámci medzinárodnej zmluvy P. R.. Z tohto dôvodu došlo aj k odkladu exekúcie na vymoženie žalovanou nesprávne vymáhanej pohľadávky a napokon k jej zastaveniu. Uviedol, že je síce pravdou, že k vymoženiu poistného nedošlo, mal však za to, že konaním žalovanej došlo k neoprávnenému zásahu do osobnosti žalobcu, pretože od neho neoprávnene vymáhala nárok, ktorý jej evidentne nepatrí. Podľa odvolacieho súdu neobstojí v tomto prípade obrana žalovanej, ktorá namietala, že dlhý čas tu boli pochybnosti o platení poistného, ktoré sa vyjasnili až v priebehu exekučného

konania. Pokiaľ tu boli pochybnosti o tom, či žalobca, ako občan P. R. žijúci na Slovensku, má odvody platiť, nič nebránilo žalovanej, aby sama vykonala úkony smerujúce k objasneniu danej situácie. Odvolací súd dospel k záveru, že jedine zásluhou žalobcu, ktorý niekoľkokrát vycestoval do P. a objasňoval svoju situáciu pred P. i S. orgánmi, došlo k objasneniu veci a jedine jeho osobným pričinením došlo k odkladu exekúcie a neskôr k jej zastaveniu. Pokiaľ by sa žalobca v exekučnom konaní dôsledne nedomáhal svojich práv a nenamietal, že celá exekúcia je vedená protizákonne, zrejme by došlo aj k vymoženiu neoprávnene vymáhaného poistného. Naostatok samotná žalovaná pripustila, že nárok, ktorý bol predmetom exekučného konania, bol od žalobcu vymáhaný neoprávnene. Podľa odvolacieho súdu z uvedeného vyplýva, že došlo zo strany žalovanej k zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu. Vychádzajúc z uvedeného, odvolací súd skúmal ďalej, či žalobca sa dôvodne domáha priznania primeraného peňažného zadosťučinenia. Uviedol, že v záujme vyriešenia tejto otázky zameral svoje skúmanie na to, aká bola intenzita a trvanie nepriaznivého následku, spočívajúceho v znížení ľudskej dôstojnosti a vážnosti žalobcu v spoločnosti. Podľa odvolacieho súdu je pravda, že korešpondencia ohľadne platenia poistného prebiehala len medzi žalobcom a žalovanou a preto nemožno dospieť k záveru, že došlo k zneváženiu pozície žalobcu v očiach širokej verejnosti, na druhej strane však právo na ochranu osobnosti je potrebné chápať v širšom kontexte. Neoprávnený zásah zo strany žalovanej trval prakticky od roku 2000 až do roku 2004, kedy konečne bola exekúcia zastavená. Jedná sa teda o dlhodobý zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu a to predovšetkým jeho občianskej cti a ľudskej dôstojnosti vrátane jeho práva na súkromie. Žalobca je dôchodca, ktorý nemal dosiaľ podľnosti, neviedli sa voči nemu exekúcie a nemal problémy so žiadnymi inštitúciami. Je preto potrebné prisvedčiť jeho argumentácii, že takýto neoprávnený zásah zo strany žalovanej veľmi zle vplýval na jeho psychiku a že došlo k zhoršeniu jeho zdravotného stavu. K zastaveniu neoprávnene vedenej exekúcie došlo v konečnom dôsledku len zásluhou žalobcu, ktorý na to musel vynaložiť enormné úsilie. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd, na rozdiel od súdu prvého stupňa, dospel k záveru, že žalobca sa opodstatnene domáha náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože v tomto konkrétnom prípade nepostačuje zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, najmä s prihliadnutím na intenzitu, trvanie a rozsah nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi. Uviedol, že „v tomto prípade boli splnené dve taxatívne kritériá na to, aby mohla byť titulom ochrany osobnosti poskytnutá žalobcovi aj peňažná satisfakcia. Tieto dve kritériá predstavujú závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo.“ Rozsah náhrady nemajetkovej

ujmy v peniazoch ustálil v sume 62 435,-- Sk, teda v sume, ktorú žalovaná od žalobcu neoprávnene vymáhala v exekučnom konaní. Pokiaľ sa žalobca domáhal aj náhrady škody spočívajúcej v tom, že musel niekoľkokrát vycestovať do P. R., v dôsledku čoho mu vznikli náklady v súvislosti s cestovným, odvolací súd poukázal na to, že v tomto prípade skutočne neboli splnené všetky predpoklady na to, aby bola žalobcovi táto náhrada škody priznaná podľa ustanovenia § 420 Občianskeho zákonníka. Podľa odvolacieho súdu je síce pravda, že v rámci exekučného konania bola čiastka 62 435,-- Sk na žalobcovi vymáhaná nedôvodne, považoval však za významnú skutočnosť, že rozhodnutia, na základe ktorých sa žalovaná domáhala svojich nárokov v rámci exekučného konania, dosiaľ neboli zrušené. Chýba tu teda základný predpoklad pre vznik zodpovednosti za škodu, a to porušenie právnej povinnosti. To, že platobné výmery boli vydané neoprávnene, bez právneho podkladu, je zrejmé len z písomnej korešpondencie v rámci exekučného konania medzi žalobcom, žalovanou a ďalšími orgánmi. Z týchto dôvodov mal odvolací súd za to, že súd prvého stupňa správne zamietol žalobu v časti domáhajúcej sa splnenia povinnosti nahradiť aj škodu 28 723,-- Sk.

Proti rozsudku odvolacieho súdu v časti, ktorou bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa a bolo rozhodnuté o trovách konania a o súdnom poplatku, podala žalovaná dovolanie, ktoré odôvodnila tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Podľa žalovanej žalobca nepreukázal, že jej konanie bolo spôsobilé v značnej miere znížiť jeho dôstojnosť, česť a vážnosť v spoločnosti. Neboli tak splnené zákonné predpoklady poskytnutia ochrany osobnostných práv žalobcu formou náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Navyše žalobca sa mylne domnieva, že ku komplikáciám pri vymáhaní poistného došlo jej zavinením. Uviedla, že podľa vysvetlení a vyjadrení Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky, podávaných do septembra 2003, nemali P. štátni občania nárok na čerpanie bezplatnej zdravotnej starostlivosti v Slovenskej republike. Rozhodnutia žalovanej vo veci zdravotného poistenia žalobcu boli zákonné, aj keď žalobcovi sa nejavili byť spravodlivé. Tiež uviedla, že mechanizmus úhrad poistného za P. štátnych občanov dosiaľ nie je vyriešený. Nie je tu teda žiadny dôvod, aby žalobca úspešne vymáhal náhradu akejkoľvek škody a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Práve naopak, poškodenou stranou je Z. P., pretože od roku 1995 uhrádza žalobcovi všetky platby spojené s poskytovaním zdravotnej starostlivosti, hoci za neho nemá dosiaľ uhradené žiadne poistné, nakoľko mechanizmus úhrad poistného zdravotným poisťovníam za poistencov „typu navrhovateľa“ nebol doteraz Ministerstvom zdravotníctva Slovenskej republiky doriešený. V

závere svojho opravného prostriedku žalovaná spochybňovala aj spôsob rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania a o jej povinnosti zaplatiť súdny poplatok.

Žalobca navrhol dovolanie žalovanej zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), postupujúc podľa predpisov účinných od 15. októbra 2008 (prechodné ustanovenie § 372p ods. 1 O.s.p. k úpravám účinným od 15. októbra 2008 na základe zákona č. 384/2008 Z.z.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), za ktorú koná zamestnanec s právnickým vzdelaním (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti výroku rozhodnutia, ktorý možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu a dospel k týmto záverom:

V prejednávanej veci žalobca uplatnil dva nároky, a to nárok na náhradu škody a na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 11 a § 13 Občianskeho zákonníka). Žaloba v časti o splnenie povinnosti nahradiť škodu bola právoplatne zamietnutá a dovolanie žalovanej sa tejto časti rozhodnutia odvolacieho súdu nedotýka. Prieskumu dovolacieho súdu preto otázka správnosti rozhodovania súdov o tejto otázke nepodlieha. Zvyšnej časti žaloby, týkajúcej sa povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej na jeho osobnosti (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka), bolo odvolacím súdom sčasti vyhovené. V dôsledku podania dovolania žalovanou treba v dovolacom konaní posúdiť správnosť tohto rozhodnutia odvolacieho súdu.

Občiansky zákonník v § 11 priznáva každej fyzickej osobe právo na ochranu proti zásahom do jej osobnosti, najmä jej života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, mena a prejavov osobnej povahy.

K vzniku občianskoprávných sankcií za nemajetkovú ujmu spôsobenú zásahom do osobnosti fyzickej osoby podľa § 13 Občianskeho zákonníka musí byť ako predpoklad zodpovednosti splnená podmienka existencie zásahu objektívne spôsobilého vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúcu buď v porušení alebo len v ohrození osobnosti fyzickej osoby v jej fyzickej a morálnej integrite. Pojem zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby zákonník nedefinuje ani nepodáva výpočet konkrétnych foriem zásahov, ktorými môžu byť

dotknuté osobnostné práva fyzickej osoby. Je ním však bezpochyby tak aktívne konanie, ako aj pasívne správanie (zdržanie sa konania alebo jeho opomenutie), ktoré má v zákone uvedené znaky. Týmito znakmi je predovšetkým neoprávnenosť a nedovolenosť zásahu, ďalej objektívna spôsobilosť zásahu negatívne dopadnúť na osobnosť fyzickej osoby, príčinná súvislosť medzi zásahom a porušením osobnostných práv. Nedostatok ktoréhokoľvek z týchto predpokladov vylučuje možnosť uloženia sankcií podľa ustanovení § 13 Občianskeho zákonníka.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že odvolací súd vyvodil svoj záver o existencii zásahu do osobnostných práv žalobcu v podstate z toho, že žalovaná vymáhala od žalobcu poistné bezdôvodne („... konaním žalovaného došlo k neoprávnenému zásahu do osobnosti žalobcu, ktorý neoprávnené vymáhal nárok, ktorý mu evidentne nepatrí“) majúc za to, že ňou vydané výmery sú nezákonné [„Z dokazovania pred súdom prvého stupňa je zrejmé, že žalovaný vydal platobné výmery, na základe ktorých sa viedlo exekučné konanie, v priebehu ktorého sa však preukázalo, že predmetné platobné výmery zo strany žalovaného ‚súdu‘ (zrejme správne má byť slovo ‚sú‘) nezákonné, nakoľko ...“].

Záver odvolacieho súdu o existencii zásahu do osobnostných práv žalobcu konaním žalovanej nie je správny, resp. je predčasný. Dôvody, ktorými odvolací súd popiera správnosť záverov súdu prvého stupňa, že nebolo preukázané, že by nezákonným rozhodnutím žalovanej bolo ohrozené zdravie, občianska česť a ľudská dôstojnosť žalobcu, sú len úvahami bez potrebného skutkového zistenia, preto nie sú vôbec presvedčivé a zatiaľ ani správne. Vychádzajúc z vyššie uvedeného neprávneho záveru odvolací súd neskúmal a teda v odôvodnení svojho rozhodnutia ani bližšie neuviedol, do ktorých dielčích práv zabezpečujúcich občianskoprávnu ochranu jednotlivých typických hodnôt osobnosti fyzickej osoby (§ 11 Občianskeho zákonníka obsahuje iba exemplárny výpočet stránok osobnosti človeka požívajúcich ochranu) mala žalovaná zasiahnuť svojím konaním, v čom spočíva neoprávnenosť a (objektívna) spôsobilosť jej konania negatívne dopadnúť na osobnosť žalobcu a príčinná súvislosť medzi konaním žalovanej a porušením práv žalobcu.

Až po riadnom odôvodnení záveru o existencii neoprávneného zásahu žalovanej objektívne spôsobilého zasiahnuť do konkrétnych zložiek osobnosti žalobcu a riadnom ustálení príčinnej súvislosti medzi takým zásahom a porušením osobnostných práv žalobcu

bolo možné pristúpiť ku skúmaniu, či žalobcovi vzniklo právo aj na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Dovolací pripomína odvolaciemu súdu, že podľa ustálenej súdnej praxe neoprávneným zásahom v zmysle ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka je zásah do osobnosti fyzickej osoby, ktorý je v rozpore s objektívnym právom, t.j. s právnym poriadkom. Niektoré zásahy, hoci zdanlivo odporujú objektívnemu právu, nemožno napriek tomu posúdiť ako neoprávnené. Podstatou toho je existencia okolností vylučujúcich neoprávnenosť zásahu. O neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde, okrem iného, v prípadoch, kedy je zásah dovolený (resp. jeho možnosť je predpokladaná) zákonom. Ide najmä o tzv. zákonné licencie, resp. prípady, keď k zásahu do osobnosti fyzickej osoby dochádza pri výkone iného práva ustanoveného zákonom alebo keď iný subjekt plnil právnu povinnosť, ktorú mu ukladá zákon. Pravda, za výkon zákonnej (úradnej) licencie nie je možné považovať každé konanie alebo proces, ale iba také konanie alebo proces, ktoré výslovne upravuje zákon. Neoprávnenosť zásahu do práva na ochranu osobnosti je teda vylúčená aj vtedy, ak došlo k zásahu v rámci úradného konania a ak zásah nevybočil z rámca daného platnými predpismi. Legálnosť konania alebo procesu príslušného orgánu nemožno posúdiť na základe výsledku tohto konania alebo procesu, ale iba na základe podmienok stanovených zákonom pre ich začatie a priebeh. Pokiaľ teda je v súlade so zákonnými podmienkami začaté príslušné konanie, v ktorom bolo vydané zákonom predpokladané rozhodnutie, nie je vydanie takého rozhodnutia neoprávneným zásahom do osobnostných práv účastníka konania, a to ani v prípade, že po jeho vydaní sa preukáže, že nebolo vydané dôvodne. Nemožno pritom opomenúť, že otázku nezákonnosti rozhodnutia nemožno posudzovať zo strany súdu ako otázku predbežnú. Súd vychádza z toho, že rozhodnutie je nezákonné iba vtedy, ak rozhodnutie bolo príslušným rozhodnutím kompetentného orgánu zrušené ako nezákonné. „Nebolo by možné pripustiť žalobu na ochranu osobnosti pre obsah vydaného rozhodnutia (odôvodnenie rozhodnutia) proti orgánu, ktorý je povolaný také rozhodnutie urobiť. Náprave tu totiž slúžia opravné prostriedky proti rozhodnutiu, prípadne návrh na opravu dôvodov rozhodnutia súdu podľa ustanovenia § 165 O.s.p.“ (porovnaj Zborník III. Najvyššieho súdu, SEVT, Praha 1980, str. 196, 197).

Bude úlohou odvolacieho súdu, aby v ďalšom konaní, vychádzajúc z vyššie uvedených zásad, posúdil, či konaním a rozhodnutiami žalovanej mohlo byť zasiahnuté do osobnostných práv žalobcu.

V prípade, že odvolací súd na základe ďalšieho konania vo svojom novom rozhodnutí dospeje k záveru, že sú dané všetky znaky neoprávnenosti zásahu žalovanej do osobnostných práv žalobcu, bude potrebné riadne skúmať, či neoprávnený zásah spočívajúci v porušení alebo ohrození osobnosti žalobcu skutočne vyvolal následok predpokladaný v ustanovení § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Povinnosť tvrdenia, bremeno tvrdenia, dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno ohľadne príčinnej súvislosti zaťažuje dotknutú fyzickú osobu.

Pokiaľ ide o vyjadrenie miery, akou bola zásahom znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby v spoločnosti, bude pritom treba vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom či inom prostredí fyzickej osoby. Túto mieru treba zisťovať dokazovaním a posúdiť na základe poznania a vyhodnotenia tejto reakcie. Iba v prípade, ak sa dostatočne preukáže reakcia svedčiaca o znížení dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, môže byť fyzickej osobe výnimočne subsidiárne priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 4 Cdo 15/03).

I keď jednotlivé súčasti osobnosti fyzickej osoby a osobnostných práv, ktorým poskytuje ochranu § 13 Občianskeho zákonníka (ľudská dôstojnosť, česť, meno, vážnosť, súkromie a pod.) sú hodnoty, ktoré v podstate nemožno vyjadriť v peniazoch, neoceniteľnosť jednotlivých stránok ľudskej osobnosti ešte neznamená, že by peniazmi nebolo možné vyjadriť výšku náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej protiprávnym zásahom do osobnosti. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy možno určiť, a to spôsobom, ktorý uvádza zákon - s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4 Cdo 69/99).

Odvolací súd sčasti vyhovel žalobe na splnenie povinnosti zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch bez toho, aby mal riadne preukázané, či zásah skutočne mal za následok zníženie občianskej bezúhonnosti, cti, vážnosti alebo dôstojnosti žalobcu v spoločnosti, a to v značnej miere. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva, akú kvalifikovanú ujmu vyvolal neoprávnený zásah žalovanej u žalobcu. Pritom musí ísť o objektívne zistiteľný stav, ktorého existencia musí byť preukázaná nad všetky pochybnosti. Odvolací súd ale pred rozhodnutím o priznaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch existenciu takéhoto stavu nezisťoval a okrem výsluchu účastníkov konania

žiadne tomu zodpovedajúce dokazovanie nevykonali. Keďže výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch určuje súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo (§ 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka), nemožno za náležitý považovať záver odvolacieho súdu o primeranosti náhrady nemajetkovej v rozsahu pohľadávky vymáhanej od žalobcu v exekučnom konaní (62 435,-- Sk).

Keďže v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci odvolací súd nedostatočne zistil skutkový stav, dovolací súd uznesením zrušil jeho dovolaním žalovanej dôvodne napadnutú časť rozsudku vo veci samej (§ 243b ods. 2, prvá veta O.s.p. v znení zákona č. 384/2008 Z.z.) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 3 O.s.p. v znení zákona č. 384/2008 Z.z.). Zrušil aj od zrušovanej časti rozhodnutia závislé rozhodnutia o trovách konania a o súdnom poplatku (§ 242 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 10. decembra 2008

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Nina Dúbravčíková